

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Τα παιδιά μιας τάξης βρίσκονται στην αίθουσα και περιμένουν το δάσκαλό τους να έρθει για μάθημα. Στη σκηνή υπάρχουν 8 θρανία, ένας χάρτης, ένας πίνακας και ένα CD-player

Δημήτρης : Ρε σεις το ξέρετε ότι στις 17 Νοέμβρη δεν κάνουμε μάθημα;

Βασίλης : Ου καλά... δεν άκουσες τον κύριο; Έχουμε γιορτή και μάλιστα την έχει αναλάβει η τάξη μας.

Χριστίνα : Τι; Θα κάνουμε πάρτι; Ε, εγώ αναλαμβάνω την μουσική. Δεν μου κολλάει κανείς στα Cd. Έχω και το τελευταίο του Ρουβά.

Θωμάς: Άσε μας ρε με τον Κουβά να σου κάνω εγώ ένα πρόγραμμα με Βανδή και Μαζωνάκη να πάθεις πλάκα.

Βασίλης: Ντουκ (χτυπάει το κεφάλι του), δεν το πιστεύω, καλά δεν ξέρετε τι γιορτάζουμε στις 17 Νοέμβρη;

Θωμάς: Ναι ρε, δεν ξέρετε ότι γιορτάζουμε τον πόλεμο με τους Τούρκους, τον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κι αυτούς.

Δημήτρης: Μου φαίνεται ότι γιορτάζουμε τον πόλεμο με τους Γερμανούς στην Αλβανία.

Βασίλης: Ω, καλά! Σαλάτα τα έχετε κάνει πάλι. Τίποτα δε θυμόσαστε από αυτά που μας έλεγε πέρυσι ο κύριος;

Χριστίνα: Λοιπόν, ας οργανωθούμε, γιατί αν ακούσει αυτά που είπατε ο κύριος θα γίνει πάλι έξαλλος.

Δημήτρης: Οουουουου! και φωνάζει πολύ ο κύριος Αργύρης.

Θωμάς: Εγώ λέω για να οργανωθούμε να απαντήσουμε στο γνωστό: τι, πού, πώς, πότε και γιατί.

Χριστίνα: Μαρία, ανέλαβε εσύ το συντονισμό.

Μαρία: Κάποιος όμως πρέπει να αναλάβει την μουσική και τα ηχητικά ντοκουμέντα.

Θεόφιλος: Αυτό μπορώ να το αναλάβω εγώ

Αριάδνη: Ωραία, ξεκινάμε από το πότε. 17 Νοέμβρη 1973. Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε; Περικλή, νομίζω ότι τα καταφέρνεις καλά στα μαθηματικά. Θα μας πεις εσύ;

Περικλής: Ε, ε, ε... Πόσα, πόσα; Τα γεγονότα έγιναν το 1973, τώρα έχουμε 2014, 1973, 2014 ...τι κάνουμε άραγε τώρα πρόσθεση ή αφαίρεση; Ρε, μπας και κάνουμε πολλαπλασιασμό; Βοηθήστε παιδιά!!! (απευθύνεται στους θεατές)

- Αφαίρεση! (θεατές)

- Αφαίρεση! Ωραία, και πόσο κάνει αυτό;

- 41! (θεατές)

Μαρία: Ωραία πάμε τώρα στο πού. Πού λοιπόν έγιναν όλα αυτά; Θεόφιλε νομίζω κάτι βρήκες, έτσι δεν είναι;

@2

Θεόφιλος: *Ναι βέβαια, ακούστε λοιπόν: Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.* Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (ΕΜΠ) ιδρύθηκε το 1836 και είναι το πιο παλιό και πιο φημισμένο εκπαιδευτικό ίδρυμα της Ελλάδας. Το 1873 εγκαταστάθηκε σε συγκρότημα κτιρίων στο κέντρο της πρωτεύουσας, στα μισοτελειωμένα, ακόμη, κτίρια της οδού Πατησίων και ονομάστηκε "Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο", προς τιμή των μεγάλων ευεργετών Γ. Αβέρωφ, Ν. Στουρνάρη, Ε. Τοσίτσα, των οποίων η γενέτειρα ήταν το Μέτσοβο, μια μικρή ιστορική πόλη στην Ήπειρο.

@3

Ας κάνουμε όμως εδώ ένα μικρό διάλειμμα για να πούμε ένα τραγούδι. Θα τραγουδήσουμε το τραγούδι «Της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ».

Της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ
και μυρσίνη εσύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη (3)
λησμονάτε τη χώρα μου!

Αετόμορφα τα έχει τα ψηλά βουνά
στα ηφαίστεια κλήματα σειρά
και τα σπίτια πιο λευκά (3)
στου γλαυκού το γειτόνεμα!

Τα πικρά μου χέρια με τον Κεραυνό
τα γυρίζω πίσω απ' τον Καιρό
τους παλιούς μου φίλους καλώ (3)
με φοβέρες και μ' αίματα!

@4

Αριάδνη: *Πολύ ωραία τραγουδήσαμε. Αλλά ας πάμε τώρα στο τι. Νομίζω ο Περικλής έχει ασχοληθεί με το θέμα.*

Περικλής: *Λοιπόν για να τα ξεκαθαρίζουμε. Ούτε Τούρκοι ούτε Γερμανοί ούτε Ιταλοί. Ακούστε τι λένε 122 αγωνιστές του αντιδικτατορικού αγώνα, του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος και αντιστασιακών οργανώσεων:*

«Στα χρόνια της δικτατορίας, χιλιάδες νέοι, άνθρωποι της δουλειάς, των γραμμάτων και της τέχνης, στην Ελλάδα αλλά και το εξωτερικό, επιλέξαμε να αντισταθούμε στη δικτατορία, στη Χούντα.»

Βασίλης: (σηκώνεται όρθιος και λέει:) *Παιδιά εγώ ξέρω ένα ποίημα σχετικό. Να το πω;*

Όλοι μαζί: *Ναιαιαιαι!*

Βασίλης: (απαγγέλει το ποίημα: «Το κάστρο γίνηκε ναός.»)

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΓΙΝΗΚΕ ΝΑΟΣ

Ψωμί, Παιδεία, Λευτεριά!
κι απόψε το 'παν τα παιδιά
μ' ολόρθο το κεφάλι.
Χιλιάδες μπαίνουν στην αυλή
το δίκιο τώρα τους καλεί

στη μάχη τη μεγάλη.

Το κάστρο γίνηκε ναός
το τραγουδάει ο λαός
τρανό προσκυνητάρι.
το αίμα πότισε τη γη
να βγουν λουλούδια την αυγή
για κάθε παλικάρι.

@5

Σεραφεΐμ: Μπράβο Βασίλη! Μα τι είναι αυτή η δικτατορία ή χούντα;

Ευαγγελία Μ.: Όταν μια χώρα έχει δικτατορία οι δικτάτορες κυβερνούν με το έτσι θέλω. Αποφασίζουν και διατάζουν μόνοι τους χωρίς να υπολογίζουν το λαό.

Ευαγγελία Β.: Και όποιος δεν ήθελε να υπακούσει στους δικτάτορες τι του συνέβαινε;

Αντζελα: Οι δικτάτορες είναι τύραννοι και καταπιεστές. Οι Έλληνες έζησαν από το 1967 μέχρι τα 1974 μια εσωτερική σκλαβιά. Όποιος διαμαρτυρόταν, τον έκλειναν στη φυλακή ή τον έστελναν εξορία χωρίς λόγο.

Σεραφεΐμ: Δηλαδή Έλληνες φυλάκιζαν άλλους Έλληνες δημοκράτες επειδή ήταν αντίθετοι στη δικτατορία;

Ευαγγελία Μ.: Ναι, δυστυχώς έτσι συνέβαινε. Για 7 χρόνια η Ελλάδα αναστέναζε στα ξερονήσια. Στην αρχή ήταν δυο, ήταν τρεις, έγιναν χιλιάδες οι φυλακισμένοι.

@6

Αντζελα: Τι είναι όμως αυτή η εξορία; Το ακούμε τόσα χρόνια αλλά δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς σημαίνει.

Ευαγγελία Β.: Εγώ ρώτησα τον παππού μου που τον είχαν πάει κι αυτόν εξορία και μου είπε. Μάζεψαν χιλιάδες κόσμο που ήταν αντίθετοι στη χούντα και πήγαν σε μερικά ακατοίκητα ξερονήσια και τους φυλάκισαν. Ζούσαν δηλαδή εκεί μακριά από τις οικογένειές τους επειδή έτσι το ήθελαν οι δικτάτορες. Πολλούς τους βασάνιζαν άγρια. Ο παππούς μου είπε πως πολλοί έμειναν ανάπηροι από τα βασανιστήρια που πέρασαν.

Σεραφεΐμ: Δεν μπορώ να το καταλάβω αυτό. Πώς είναι δυνατόν Έλληνες να φυλακίζουν Έλληνες και να τους χτυπούν, να τους βασανίζουν;

Ευαγγελία Μ.: Κι όμως το έκαναν κι αυτό τότε. Οι φυλακές και τα ξερονήσια έχουν να πουν πολλά για το αίμα και τους πόνους των φυλακισμένων. Τους χτυπούσαν άγρια, χωρίς συμπόνια.

Θεόφιλος: Παιδιά διάλειμμα σας έχω άλλο ένα τραγούδι. Θα τραγουδήσουμε το «πάλης

ξεκίνημα».

**Όταν σφίγγουν το χέρι (2)
ο ήλιος είναι βέβαιος για τον κόσμο (2)**

Όταν χαμογελάνε (2)

ένα μικρό χελιδόνι
φεύγει μέσα απ' τ' άγρια γένια τους (2)

Όταν σκοτώνονται, όταν σκοτώνονται (2)
η ζωή τραβάει την ανηφόρα (2)
με σημαίες, με σημαίες
και με ταμπούρλα

Η ζωή τραβάει την ανηφόρα (2)
με σημαίες, με σημαίες
με σημαίες και με ταμπούρλα

Όταν σκοτώνονται, όταν σκοτώνονται (2)
η ζωή τραβάει την ανηφόρα (2)
με σημαίες, με σημαίες
και με ταμπούρλα

Η ζωή τραβάει την ανηφόρα (2)
με σημαίες, με σημαίες
με σημαίες και με ταμπούρλα
@7

Κλάρα: Μπράβο μας! Αλλά για πέστε μου, οι ξένες χώρες τι έκαναν αυτά τα χρόνια που στην Ελλάδα είχαμε τη χούντα; Πώς αντέδρασαν; Βοήθησαν καθόλου τους Έλληνες να ξαναβρούν την ελευθερία τους;

Δήμητρα: Δυστυχώς οι περισσότερες ξένες χώρες όχι μόνο δεν αντιτάχτηκαν στη χούντα, αλλά αντίθετα τη βοήθησαν. Λίγες απ' τις χώρες της Ευρώπης αγωνίστηκαν μαζί μας για να φύγει η χούντα.

Κατερίνα: Δηλαδή οι αγωνιστές της δημοκρατίας είχαν μείνει μόνοι τους;

Δέσποινα: Έχω δει στην τηλεόραση σκηνές από τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου. Μου έκανε εντύπωση το σύνθημά τους:

“ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ”

Στέλλα: Ναι, αλήθεια αυτά ήταν τα κύρια συνθήματα. Ζητούσαν ψωμί. Δηλαδή όλος ο λαός να έχει δουλειά και να μην πεινάει κανένας. Ζητούσαν παιδεία. Όλα τα παιδιά του λαού δηλαδή να μπορούν να σπουδάζουν δωρεάν στα δημόσια σχολεία. Τέλος ζητούσαν και ελευθερία. Να φύγει η χούντα, να ζουν όλοι οι Έλληνες ελεύθεροι και αδερφωμένοι.

@8

Κλάρα: Αυτό που είπες για Ελευθερία κάτι μου θυμίζει από ένα παλιό βιβλίο της γλώσσας, τον Δρίμακο.

Δήμητρα: Ναι ναι, νάτο το βρήκα Ακούστε:

«Και τώρα, ξαπλωμένος στο αχυρένιο στρώμα, αναστέναζε βαθιά. Ως τότε θα κρατήσει αυτή η ζωή; Σαράντα χρόνια πέρασαν. Τα άλλα που του μένουν να ζήσει γιατί να μην τα ζήσει λεύτερα; Θα γίνει επαναστάτης. Τι άλλο; Δεν έμαθε πως η λευτεριά καταχτιέται μόνο με αγώνα;»

Κατερίνα: Εμένα πάλι αυτό που διάβασες από τον Δρίμακο μου θυμίζει ένα τραγούδι.

Θεόφιλε, μήπως έχεις το τραγούδι «**Ο δρόμος**»;

Θεόφιλος: Αμέσωωωως!

@9

Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία
κάποιος την έγραψε στον τοίχο με μπογιά.

Ήταν μια λέξη μοναχά ελευθερία
κι έπειτα είπαν πως την έγραψαν παιδιά.

Λα λα λα . . .

Ύστερα κύλησ' ο καιρός κι η ιστορία
πέρασε εύκολα απ' τη μνήμη στην καρδιά.

Ο τοίχος έγραφε μοναδική ευκαιρία
εντός πωλούνται πάσης φύσεως υλικά.

Λα λα λα . . .

Τις Κυριακές από νωρίς στα καφενεία
κι έπειτα γήπεδο στοιχήματα καβγά.

Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία
κι είπανε όμως πως την έγραψαν παιδιά

Λα λα λα . . .

@10

Θωμάς: (Σηκώνεται όρθιος.) Εγώ παιδιά βρήκα ένα πολύ ωραίο ποίημα. Για ακούστε το: (απαγγέλει το ποίημα «**Αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος**»)

ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΛΕΓΕΣΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος
δεν θα πάψεις ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι
για την Ειρήνη και για το Δίκαιο.

Θα βγεις στους δρόμους, θα φωνάξεις,
τα χείλια σου θα ματώσουν απ' τις φωνές

το πρόσωπό σου θα ματώσει από τις σφαίρες
μα ούτε βήμα πίσω.

Στέλλα: Μπράβο, Θωμά! Αλλά ας δούμε τα γεγονότα τις τρεις αυτές μαρτυρικές μέρες. Θεόφιλε, βοήθησε στα ηχητικά ντοκουμέντα, έχεις νομίζω κάποια άλλα ντοκουμέντα.

Πρώτοι και καλύτεροι στον αγώνα ενάντια στη χούντα ήταν οι νέοι άνθρωποι. Ιδιαίτερα οι φοιτητές δεν έσκυψαν ποτέ το κεφάλι. Με απεργίες σ' όλες τις σχολές των Πανεπιστημίων και με πορείες στους δρόμους, έδειξαν σ' όλους τους Έλληνες ποιος ήταν ο μοναδικός δρόμος για να πέσει η χούντα.

@11

Μαρία: Έδειχναν σ' όλο το λαό ποιος ήταν ο δρόμος για να αγωνιστούν όλοι μαζί να φύγουν οι δικτάτορες, να γυρίσουν οι φυλακισμένοι και οι εξορισμένοι στα σπίτια τους και να επανέλθει η δημοκρατία στην Ελλάδα. Ήταν 14 Νοεμβρίου όταν οι φοιτητές της Αθήνας συγκεντρώθηκαν στο Πολυτεχνείο κι άρχισαν να διαμαρτύρονται για τη χούντα και ζητούσαν ελεύθερες εκλογές και βέβαια να φύγουν οι δικτάτορες. Οι φοιτητές έστησαν μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου ένα ραδιοφωνικό σταθμό και με συγκλονιστικά μηνύματα σκορπούν ρίγη συγκίνησης στον

κόσμο:.....

@12

Θεόφιλος: παιδιά εδώ η περίπτωση επιβάλλει να τραγουδήσουμε το: «**Ένα το χελιδόνι**»

Ένα το χελιδόνι κι η άνοιξη ακριβή
για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή.
Ένα το χελιδόνι κι η άνοιξη ακριβή
για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή.

Θέλει νεκροί χιλιάδες να 'ναι στους τροχούς
θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους.
θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους.

Θεέ μου πρωτομάστορα μ' έχτισες μέσα στα βουνά
Θεέ μου πρωτομάστορα μ' έκλεισες μες στη θάλασσα.
Θεέ μου πρωτομάστορα μ' έχτισες μέσα στα βουνά
Θεέ μου πρωτομάστορα μ' έκλεισες μες στη θάλασσα.

Πάρθηκεν από μάγους το σώμα του Μαγιού,
το 'χουνε θάψει σ' ένα μνήμα του πέλαγου.
Πάρθηκεν από μάγους το σώμα του Μαγιού,
το 'χουνε θάψει σ' ένα μνήμα του πέλαγου.

Σ' ένα βαθύ πηγάδι το 'χουνε κλειστό
μύρισε το σκοτάδι κι όλη η άβυσσος.
μύρισε το σκοτάδι κι όλη η άβυσσος.

Θεέ μου πρωτομάστορα, μέσα στις πασχαλιές και εσύ
Θεέ μου πρωτομάστορα, μύρισες την ανάσταση.

Θεέ μου πρωτομάστορα, μέσα στις πασχαλιές και εσύ
Θεέ μου πρωτομάστορα, μύρισες την ανάσταση.

@13

Περικλής: Πολύ ωραία! Συνεχίζουμε τώρα... Το απόγευμα της Παρασκευής 16 Νοεμβρίου 1973 οι στρατιωτικές δυνάμεις αναλαμβάνουν δράση εναντίον των διαδηλωτών. Ο λαός προσπαθεί να αμυνθεί στήνοντας οδοφράγματα. Οι χουντικοί διατάζουν επίθεση εναντίον των άοπλων πολιτών. Από παντού πέφτουν πυροβολισμοί.

Το κέντρο της Αθήνας έχει γίνει μια κόλαση. Όμως ο λαός της Αθήνας δεν το βάζει κάτω. Όλοι ενωμένοι σφίγγουν το χέρι κι αγωνίζονται να βρουν το δρόμο της λευτεριάς. Η χούντα όμως αγωνίζεται με όλα τα μέσα να κρατηθεί στην εξουσία. Τα τανκ ζώνουν το Πολυτεχνείο.

@14

Μαρία: Οι φοιτητές τους φωνάζουν:

Αδέρφια δε θα μας χτυπήσετε. Παιδιά, αδέρφια μας στρατιώτες, δε μπορείτε να χτυπάτε τα αδέρφια σας. Αγωνιζόμαστε για μια καλύτερη και λεύτερη Ελλάδα.

@15

Αριάδνη: Αλλά οι χουντικοί δεν έχουν αισθήματα και καρδιά. Στις 5 το πρωί της 17^{ης} Νοεμβρίου ένα τανκ πέφτει πάνω στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου και την ισοπεδώνει. Οι αστυνομικοί κατακλύζουν το Πολυτεχνείο. Οι τραυματίες και οι νεκροί ήταν αμέτρητοι.

Σεραφείμ: Ακούστε ένα ντοκουμέντο που βρήκα. Τη συνέντευξη του οδηγού του τανκ που μπήκε στο πολυτεχνείο:

«ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΗΜΟΥΝ, ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑ. Τότε αισθανόμουν ότι έκανα κάτι καλό, κάτι μεγάλο. Στους "μαυροσκούφηδες", στο Γουδί, είχα γίνει ο ήρωας που διέλυσε τους εχθρούς της πατρίδας, όπως λέγαμε τότε τους φοιτητές. Αυτά μου έλεγαν, αυτά πίστευα. Τι περιμένεις!.. Ούτε μια εφημερίδα δεν είχα διαβάσει μέχρι τότε. Είχα γίνει και εγώ φασίστας. Μέχρι που μπήκα μέσα, πίστευα αυτό που έκανα. Στη συνέχεια έγινε ο εφιάλης της ζωής μου».

Τελικά η αλήθεια στο τέλος θριαμβεύει, δε νομίζετε;

Ευαγγελία Β.: Ο φοιτητής που κρατούσε το μικρόφωνο του ραδιοφωνικού σταθμού ξαπλώθηκε νεκρός τη στιγμή που τραγουδούσε τον εθνικό ύμνο.

@16

Θεόφιλος: Παιδιά έχω το κατάλληλο τραγούδι. (πάλης ξεκίνημα)

Πάλης ξεκίνημα
νέοι αγώνες
οδηγοί της ελπίδας
οι πρώτοι νεκροί.

Όχι άλλα δάκρυα
κλείσαν οι τάφοι
λευτεριάς λίπασμα
οι πρώτοι νεκροί.

Λουλούδι φωτιάς
βγαίνει στους τάφους
μήνυμα στέλνουν
οι πρώτοι νεκροί.

Απάντηση θα πάρουν
ενότητα κι αγώνα
για να βρουν ανάπαυση
οι πρώτοι νεκροί.

@17

Δέσποινα: Μες στη φωτιά γυμνάζουμε τα νιάτα μας. Μες στη φωτιά ράβουμε τις σημαίες της Δημοκρατίας, λουρίδα τη λουρίδα. Ξεχάσαμε τις απλές καθημερινές μας συνήθειες, τα βιβλία και τα εργαστήρια. Τώρα είναι η ώρα του αγώνα. Τώρα κάθε άνθρωπος έχει μian αγάπη, ένα όνειρο, μια μάνα, ένα παιδί: Τη Δημοκρατία.

Ευαγγελία Μ.: Σήμερα που γιορτάζουμε την επέτειο του Πολυτεχνείου πρέπει να στρέψουμε ευλαβικά τη σκέψη μας στους μεγάλους νεκρούς του. Στα νέα εκείνα παιδιά που σκοτώθηκαν για τη δημοκρατία, έχοντας μόνο όπλο τους το τραγούδι και την πίστη της λευτεριάς. Χωρίς τη δική τους εξέγερση δεν ξέρουμε πόσο θα κρατούσε ακόμα η χούντα. Ο αγώνας τους άνοιξε το δρόμο για την επάνοδο της Δημοκρατίας στη χώρα μας.

Αριάδνη: Δημήτρη, νομίζω ότι ξέρεις ένα ποίημα που ταιριάζει σ' αυτό το σημείο. Έτσι δεν είναι;

Δημήτρης: Ναι, έτσι είναι. Ακούστε το:

ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΑΓΩΝΙΣΟΥ

Για τη μεγάλη μας γιορτή που ήρθες να τιμήσεις
εις το βωμό της λευτεριάς και συ να προσκυνήσεις

Δίκιο ψωμί και λευτεριά, φώναζε όπου να 'σαι
έτσι τιμάς τους ήρωες και πάντα τους θυμάσαι.

Η δόξα των προγόνων μας αιώνια θα μένει
Με πολυβόλα και με τανκς το πνεύμα δεν πεθαίνει.

Όλοι μαζί: Ζήτω οι αγωνιστές του Πολυτεχνείου – Ζήτω η Δημοκρατία

@18

Θεόφιλος: Πάρα πολύ ωραία παιδιά. Και τώρα ας σηκωθούμε όλοι όρθιοι για τον εθνικό μας ύμνο.